

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษได้รับการยอมรับว่าเป็นภาษาสากลที่มีบทบาทสำคัญยิ่งต่อการติดต่อสื่อสารระหว่างนานาชาติ ประเทศ ปัจจุบันโลกได้วิวัฒนาการไปสู่ยุคแห่งสังคมข่าวสาร ประเทศต่างๆ ทั่วโลก รวมทั้งประเทศไทยก็ตระหนักถึงความจำเป็นในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทั้งนี้เพื่อให้ทันกับความเจริญก้าวหน้าของสังคมซึ่งภาษาอังกฤษได้มีส่วนสำคัญในการถ่ายทอดความรู้ทั้งในด้านวิชาการ เทคโนโลยี ตลอดจนศิลปะ วัฒนธรรม และความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพิ่มขึ้นอย่างกว้างขวางและรวดเร็ว การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะนำไปสู่ความรู้ทางวิชาการ ความก้าวหน้าทางวิชาชีพ ตลอดจนเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ดังนั้นการดำรงชีวิตอยู่ในโลกของความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและวิทยาการต่างๆ จะเรียนรู้ภาษาเพียงภาษาแม่ภาษาเดียวย่อมไม่เป็นการเพียงพอต้องศึกษาภาษาอังกฤษควบคู่ไปด้วย ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษานานาชาติ (International Language) ที่จำนวนพลเมืองของโลกมากกว่าครึ่งได้เรียนรู้ และใช้เป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารทำความเข้าใจระหว่างกัน (บึงอร สุว่างโรธ, 2527, หน้า 3)

กระทรวงศึกษาธิการมองเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ และยอมรับว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญ จึงตระหนักถึงปัญหาของการพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของประเทศไทย และพยายามปรับปรุงให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษต่อเนื่องตลอดแนว ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษา พัฒนาให้ผู้เรียนมีความสามารถทางภาษา

อังกฤษในระดับที่สามารถจะติดต่อสื่อสารได้โดยสามารถรับและส่งสาร มีความรู้ความเข้าใจสาร
 สนเทศต่างๆ ได้เป็นอย่างดี กล่าวคือ รู้พอที่จะเลือกสรร สารสนเทศมาก่อให้เกิดประโยชน์แก่
 การพัฒนาความรู้ความคิดของตนในบริบทโลกได้ อันจะนำไปสู่การพัฒนาประเทศ ดังนั้นการ
 จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงมุ่งให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอย่าง
 ต่อเนื่องตั้งแต่ระดับประถมศึกษาถึงระดับมัธยมศึกษา โดยมีจุดมุ่งหมายดังต่อไปนี้

1. เพื่อให้สามารถใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ได้ถูกต้องตามหลักภาษาและ
 เหมาะสมกับวัฒนธรรม
2. เพื่อให้สามารถพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอย่างต่อเนื่องตลอดแนว
 สามารถนำไปใช้ในการศึกษา หรือนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ โดยมีมาตรฐานขั้นพื้นฐาน
3. เพื่อให้มีความสามารถในด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน เพื่อใช้ในการสื่อสารและการ
 แสวงหาความรู้
4. เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจเรื่องราว และวัฒนธรรมของผู้ที่พูดภาษาอังกฤษเป็น
 ภาษาแม่เป็นเบื้องต้น และพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษให้มีความเข้าใจวัฒนธรรมอัน
 หลากหลายของประชาคมโลก รวมทั้งสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคม
 โลกได้อย่างสร้างสรรค์ในระดับปลาย
5. เพื่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ เห็นประโยชน์และคุณค่าของภาษาในการ
 แสวงหาความรู้และการประกอบอาชีพ (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ , 2539, หน้า 1-3)

จากจุดมุ่งหมายนี้จึงทำให้แนวการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา
 มุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารทั้งด้านการใช้ภาษาในการเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม
 และการใช้ภาษาในการสื่อความอย่างถูกต้องตามหลักภาษาและเหมาะสมกับสถานการณ์การ
 ใช้โดยมีแนวหลักดังนี้

1. จัดการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
2. จัดการเรียนการสอนภาษาด้วยกิจกรรมที่มีความหมายและหลากหลาย ผักการ
 สื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์จริง

3. จัดให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการสื่อสารด้วยการฟังและการพูดในระดับเตรียมความพร้อมเพิ่มเติมการฝึกฝนการสื่อสารด้วยการอ่าน การเขียน และการสะกดคำในระดับการอ่านออกเขียนได้ และฝึกฝนการส่งสารและรับสารด้วยการฟัง พูด อ่าน และเขียนในการเรียนภาษาอังกฤษระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้น (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2539, หน้า 10)

จากแนวการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวได้สอดคล้องกับแนวคิดของ พิศวัตย์ โกวิทวาท (2537, หน้า 2) ที่ได้กล่าวว่าแนวการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันมุ่งให้ผู้เรียนมีทักษะการใช้ภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ดังนั้นผู้สอนจึงจำเป็นต้องจัดกิจกรรมทางภาษาขึ้นในห้องเรียนเพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาอย่างแท้จริง การสอนภาษาอังกฤษได้เปลี่ยนจากการเน้นรูปลักษณะของภาษาไปสู่การสื่อสาร ส่วน ดวงเดือน แสงชัย (2533, หน้า 7-9) ได้กล่าวถึงการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย (Communicative Approach) เน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้ถูกต้องเหมาะสมเป็นหลักในการสอนเน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ครูจะลดบทบาทจากการพูดคนเดียวตลอดชั่วโมงลงมาเป็นพูดเท่าที่จำเป็นและเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกพูดมากที่สุด ในการสอนก็จะใช้กิจกรรมต่างๆ หลากหลายชนิดเข้ามาช่วยดำเนินการสอน จะเน้นกิจกรรมกลุ่มมากและเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกฝนกันเองมากขึ้น กิจกรรมกลุ่มจะช่วยให้นักเรียนกล้าแสดงออกมากขึ้นเพราะเขาได้ฝึกฝนกับเพื่อน ดังนั้นการสอนรูปแบบใหม่ๆ ครูจะต้องขยันเตรียมการสอน ขยันคิดกิจกรรมต้องมีการวางแผนการสอนอย่างรอบคอบเป็นขั้นตอนและเตรียมอุปกรณ์การสอนเพื่อนำมาประกอบกิจกรรมต่างๆ ให้มากขึ้นจะช่วยให้การเรียนการสอนดำเนินไปด้วยดี ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมายจะช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในด้านการสื่อสารทั้งด้วยการฟัง พูด อ่าน และเขียนโดยการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ที่ทำให้เกิดความสุข สนุกสนาน

จากการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นทักษะทั้ง 4 ทักษะนี้ ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ผู้เรียนจะมีความสามารถในการเขียนได้ต้องมีพื้นฐานในทักษะการฟัง การพูด และการอ่านก่อน และทักษะการเขียนยังเป็นทักษะที่เกี่ยวข้องกับความคิด ผู้เขียนต้องคิดก่อนเสมอว่าจะเขียนอะไร เขียนให้ใครอ่าน มีจุดมุ่งหมายอย่างไร ผู้เขียนต้องรวบรวมข้อมูลเลือกสรรสิ่งที่มี

ต้องการถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นตัวอักษร โดยต้องอาศัยความรู้ความสามารถด้านกลไกของการเขียนหลายอย่าง เป็นต้นว่า การเขียนคัดลายมือ การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การเขียนเรียบเรียงข้อความ ตลอดจนการใช้สำนวนภาษาตามโครงสร้างของภาษา (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์, 2532, หน้า 3)

ในปัจจุบันทักษะการเขียนได้รับการเอาใจใส่มากขึ้น เนื่องจากทุกคนเล็งเห็นประโยชน์ที่ใช้ในการสื่อสารและเป็นสื่อสำคัญในการถ่ายทอดความคิดหรือเหตุการณ์ต่างๆ ได้อย่างสมบูรณ์ และที่สำคัญคือใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงได้ นอกจากนี้การเขียนยังใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน เช่น การเขียนบันทึกความทรงจำ การเขียนจดหมาย การเขียนบัตรเชิญ การเขียนแบบฟอร์ม (พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ, อ้างใน วิภา รังงาม, 2534, หน้า 3) และโดยเฉพาะการเรียนการสอนในปัจจุบัน ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่ามี การเก็บสะสมผลงานของนักเรียนในแฟ้ม สะสมงาน (Portfolio) ในวิชาภาษาอังกฤษ ผลงานที่เก็บสะสมส่วนใหญ่เป็นการเขียนในรูปแบบต่างๆ เช่น การเขียนประโยคบรรยายภาพ การเขียนข้อความสั้นๆ การเขียนสะกดคำ การคัดภาษาอังกฤษ เป็นต้น ซึ่งเป็นหลักฐานสำคัญในการประเมินนักเรียนโดยใช้แฟ้มสะสมงาน

จากที่กล่าวมานี้จะเห็นว่าทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญและมีความจำเป็น แต่สภาพการเรียนการสอนทักษะการเขียนในระดับประถมศึกษายังไม่บรรลุผลตามที่หลักสูตรคาดหวัง คือ ให้นักเรียนเขียนสะกดคำศัพท์ เขียนประโยค ตลอดจนเขียนข้อความสั้นๆ ได้ถูกต้อง ดังงานวิจัยของ กันยา ธิรโพธิ์ (2526) ที่ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเติมข้อความให้สมบูรณ์ การเขียนเรียงคำให้เป็นประโยค และการเขียนบรรยายภาพมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำจนเกือบอยู่ในระดับที่ต้องแก้ไข และจากประสบการณ์การสอนวิชาภาษาอังกฤษของผู้วิจัยพบว่า การทำข้อทดสอบเรื่องความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน มีนักเรียนถึงร้อยละ 80 ทำข้อทดสอบเกี่ยวกับการเขียนไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

กล่าวโดยสรุปได้ว่าความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอตามที่หลักสูตรกำหนด ด้วยสาเหตุดังกล่าวผู้วิจัยจึงขอเสนอแนวการสอน

ที่อาจจะช่วยพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนให้เกิดผลดีขึ้น คือ การสอนด้วยกระบวนการเรียนเพื่อรอบรู้ (Mastery Learning Process) ซึ่งเป็นกระบวนการที่ให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียนอย่างชัดเจนถึงเกณฑ์การรอบรู้ที่กำหนดไว้ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลการจัดการเรียนการสอนตามกระบวนการเรียนเพื่อรอบรู้จะเริ่มตั้งแต่การแบ่งเนื้อหาออกเป็นหน่วยย่อยๆ เรียงลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก ระหว่างการเรียนการสอนจะมีการทดสอบและสอนซ่อมเสริม เพื่อตรวจสอบความเข้าใจและแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนซึ่งรูปแบบกระบวนการเรียนเพื่อรอบรู้ตามแนวคิดของบลูม (Bloom, อ้างใน วิชา รังงาม, 2534, หน้า 4-5) ประกอบด้วย

1. การชี้แนะ (Cues) หมายถึง การอธิบายของครูที่ทำให้นักเรียนเข้าใจชัดเจนตั้งแต่ต้น เมื่อเรียนแล้วจะมีความสามารถอะไรบ้าง จะมีวิธีเรียนอย่างไร และนักเรียนจะต้องทำอะไรบ้าง และทำอย่างไร
2. การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน (Participation) ในการเรียนการสอนจะต้องให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ส่งเสริมให้นักเรียนปฏิบัติตนเองในส่วนที่เป็นเรื่องของตนเองตลอดจนรู้สึกตอบสนองในกิจกรรมการเรียนเป็นกลุ่มอย่างพอเพียงกับความสามารถของแต่ละคน
3. การเสริมแรง (Reinforcement) ในการดำเนินการสอน ครูต้องให้สิ่งเสริมแรงที่เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละคน ครูต้องเลือกการให้รางวัลและการลงโทษให้เหมาะสมกับโอกาสและบุคคล สิ่งเสริมแรงอาจเป็นวัตถุหรือวาจาก็ได้
4. การให้ข้อมูลย้อนกลับและการแก้ไขข้อบกพร่อง (Feedback and Correction) ครูต้องแจ้งผลการเรียนและข้อบกพร่องในการเรียนให้นักเรียนทราบทันทีว่านักเรียนมีความสามารถในการเรียนเพียงใด มีข้อบกพร่องตรงไหน ครูต้องแก้ไขข้อบกพร่องในการเรียนควบคู่ไปกับการสอนเพื่อให้นักเรียนมีความรู้ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และมีความสามารถที่จะเรียนในบทต่อไปได้

ต่อมา ฮอททคิส (Hotchkis, อ้างใน วิชา รังงาม, 2534, หน้า 6-7) สนใจรูปแบบการเรียนเพื่อรอบรู้ได้ศึกษาและพัฒนาขั้นตอนการดำเนินการสอนโดยแบ่งลำดับขั้นตอนการสอนออกเป็น 5 ขั้น ดังนี้

1. ขั้นการรับรู้ (Acquisition) ขั้นนี้นักเรียนจะได้เรียนรู้เนื้อหาใหม่จากกิจกรรมการเรียน การสอนที่ครูจัดให้ นักเรียนจะรับรู้เนื้อหาได้มากขึ้นเรื่อยๆ โดยขึ้นอยู่กับความแตกต่างระหว่างบุคคล ของนักเรียน ครูผู้สอนเป็นผู้จัดเตรียมกิจกรรม สื่อ อุปกรณ์ให้พร้อมและเหมาะสมกับนักเรียน
  2. ขั้นเกิดความคล่อง (Fluency) หลังจากทีนักเรียนได้เรียนรู้แล้ว ครูจะต้องหากิจกรรมมา ให้นักเรียนฝึกเพื่อให้เกิดความคล่อง รวดเร็วในเนื้อหาที่เรียนไปแล้ว
  3. ขั้นเกิดความคงทน (Maintenance) ขั้นนี้เป็นขั้นฝึกให้นักเรียนมีความสามารถจดจำ สิ่งที่เรียนไปแล้วได้นานและถาวร ซึ่งครูผู้สอนทำได้อคือ การให้นักเรียนทำกิจกรรม มอบหมาย งานให้ทำ และทดสอบอยู่เสมอ
  4. ขั้นนำไปประยุกต์ใช้ (Application) จากการเรียนด้วยวิธีการที่ถูกต้องจะมีความแม่นยำ และจดจำได้ นักเรียนจะต้องนำความรู้ที่ได้นั้นไปประยุกต์ใช้ในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ครูผู้สอน จัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับบทเรียน และสภาพแวดล้อมที่นักเรียนมีประสบการณ์อยู่เพื่อ ให้นักเรียนใช้ความรู้ในการแก้ไขปัญหา
  5. ขั้นปรับให้เหมาะสมกับสถานการณ์ (Adaptation) ในขั้นนี้ต้องการให้นักเรียนนำ ความรู้ทั้งหมดที่ได้รับมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน ซึ่งครูผู้สอนจะต้อง จัดหากิจกรรมหรือวิธีการอย่างใดอย่างหนึ่งที่จะต้องทำให้นักเรียนเผชิญกับปัญหาในโลกของ ความจริงและหาแนวทางแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้ด้วยตนเอง
- การสอนตามขั้นตอนทั้ง 5 นี้ ฮอททคิส เน้นการสอนให้เกิดความคิดรวบยอดสอนให้ เกิดความแม่นยำ และปรับพฤติกรรมของนักเรียนโดยใช้แบบฝึกเป็นเครื่องมือ
- จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น จึงทำให้ผู้วิจัยเกิดแนวคิดและมีความสนใจที่จะนำเอา กระบวนการเรียนเพื่อรอบรู้มาช่วยแก้ไขปัญหาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ และช่วยพัฒนา ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ โดยมีการใช้สื่อ อุปกรณ์ และเทคนิควิธีการจัดการเรียนการสอนที่หลากหลาย รวมทั้งเน้นการใช้แบบฝึกเป็น เครื่องมือในการพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

การศึกษาค้างนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แผนการสอนที่เรียนด้วยกระบวนการเรียนเพื่อรอบรู้
2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยกระบวนการเรียนเพื่อรอบรู้

ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาค้างนี้มีขอบเขตในการศึกษาดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสีบนที่ธรรม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2541 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน อำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่
2. ขอบเขตด้านเนื้อหา เนื้อหาที่ใช้เป็นเนื้อหาในวิชาภาษาอังกฤษ ภาคเรียนที่ 1 เฉพาะเกี่ยวกับทักษะการเขียนตามหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2541 ซึ่งประกอบด้วยหน่วยการเรียนรู้ 3 หน่วยการเรียนรู้ดังนี้
  1. หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องการเขียนคำศัพท์ ประโยค ในรูปแบบต่างๆ ตามโครงสร้างทางไวยากรณ์ และสำนวนการใช้ภาษา
  2. หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่องการเขียนบอกตำแหน่งของสถานที่ต่าง
  3. หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่องการเขียนเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน

ข้อตกลงเบื้องต้น

เกณฑ์การรอบรู้ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เกณฑ์ร้อยละ 75 ซึ่งแตกต่างจากเกณฑ์การรอบรู้โดยทั่วไปร้อยละ 80 ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับความสามารถของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนเนื่องจากทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยาก

นิยามศัพท์เฉพาะ

การพัฒนาทักษะการเขียน หมายถึง การสร้าง การปรับปรุงด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนเพื่อให้ มีความรู้ ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษาและสำนวนการใช้ภาษา ด้วยกระบวนการเรียนเพื่อรอบรู้

กระบวนการเรียนเพื่อรอบรู้ หมายถึง การจัดระบบการเรียนการสอน ที่คำนึงถึงความแตกต่างของนักเรียน และสอนให้นักเรียนเกิดความคิดรวบยอดในสิ่งที่เรียน โดยเน้นให้นักเรียนได้มีโอกาสในการเรียนรู้จนเกิดความคงทนในการจำและความแม่นยำในเนื้อหาที่เรียน โดยการทำแบบฝึกและร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งเน้นผู้เรียนทุกคนผ่านเกณฑ์การรอบรู้ร้อยละ 75 โดยมีการประเมินผลการเรียนโดยละเอียด เมื่อพบว่านักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์รอบรู้ ครูผู้สอนจะสอนซ่อมเสริมเป็นรายบุคคล หรือเป็นรายกลุ่มจนนักเรียนผ่านเกณฑ์การรอบรู้

ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ซึ่งกำหนดการเขียนไว้ 3 ด้าน คือ

1. การเขียนคำศัพท์ ประโยค ในรูปแบบต่างๆ ตามโครงสร้างทางไวยากรณ์ และสำนวนการใช้ภาษา
2. การเขียนบอกตำแหน่งของสถานที่ต่างๆ
3. การเขียนเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2541 ของโรงเรียนสีบนที่ธรรม อําเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง คะแนนที่นักเรียนได้จากการทดสอบด้วยแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ประโยชน์ที่ได้รับ

ได้แนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงทักษะการเขียนภาษาอังกฤษให้ได้ผลดียิ่งขึ้น